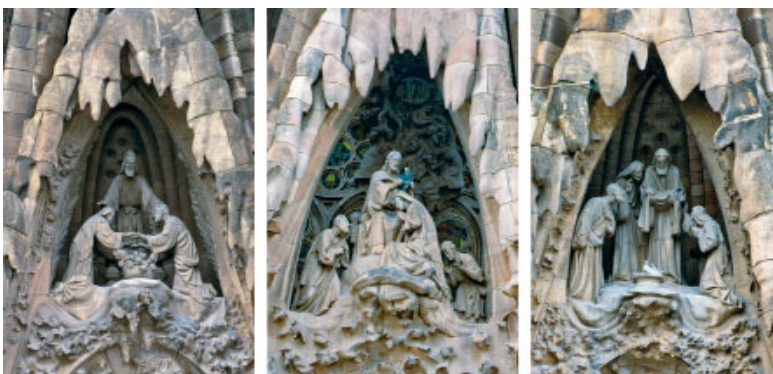

PARAULA I VIDA

Nadal ens ha de fer més humans

La festa cristiana més popular de tot l'any és sens dubte la de Nadal, que aquest any s'escau en diumenge. Nadal és la commemoració del naixement del Fill de Déu en carn humana a Betlem. Sant Pau ho diu a la seva carta als Gàlates: «Quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, perquè rescatés els qui vivíem sota la Llei i rebéssim la condició de fills.»

Nadal és el començament de la manifestació de Déu en Jesucrist, que neix pobre i humil en una menjadora a l'establia de Betlem. Nadal és la manifestació d'un Déu solidari amb el món. Sant Pau, en la seva carta a Titus, ho expressa amb unes paraules plenes de sentit: «S'ha manifestat Déu, Salvador nostre, amb la seva bondat i el seu amor als homes.»

Pòrtic del Naixement de la basílica de la Sagrada Família (Nadala del cardenal de Barcelona)

Nadal inclou un misteri de fe, però també inclou un missatge profundament humà, i això pot explicar el pregon arrelament social d'aquesta festa, també en la nostra societat tan secularitzada en molts aspectes.

Amb raó el Concili Vaticà II afirmà, en el seu document sobre les relacions de l'Església amb el món, que «en realitat el misteri de l'home només s'aclareix veritablement en el misteri del Verb encarnat. Crist, revelant el misteri del Pare i del seu amor, manifesta plenament l'home al mateix home i li descobreix la seva vocació altíssima».

Quan la humanitat de Déu s'ha manifestat en Jesucrist, aquesta veritable imatge de l'home ha de canviar alguna cosa dins nostre. Ens ha de fer més humans. I no solament els dies de Nadal. Perquè la vocació de la persona humana és sobretot l'amor: l'amor rebut i l'amor ofert. Només en aquesta experiència l'home pot trobar el sentit més profund de la seva vida.

Per això, la gràcia de la festa de Nadal hauria de ser la de fer-nos a tots més humans, més fidels al disseny de Déu sobre nosaltres, més solidaris amb els qui pateixen fam i set, amb els malalts i els pobres, aquí i arreu del món. Una globalització de l'amor, com ens ha recordat Benet XVI en la seva primera encíclica.

En aquest Nadal d'un temps de crisi econòmica tots som invitats a viure la solidaritat com a expressió de la fe cristiana, que és un dels objectius de l'Arquebisbat de Barcelona. I em plau agrair l'augment de la solidaritat per part de les parròquies, de Càritas, de les institucions eclesials i de moltíssimes persones que, com a voluntaris i donants, fan més suau el sofriment de moltes persones i famílies a causa de la crisi actual. L'Església, per mitjà de Càritas i d'altres institucions, s'esforça a fer tot allò que els seus mitjans li permeten de fer, però també demana que les càrregues de la crisi siguin assumides per tots i no només pels sectors més fràgils de la societat.

Davant d'aquest Nadal em sembla oportuna la invitació a viure intensament l'amor envers els germans, imitant el Senyor que va néixer pobre a Betlem per amor a tots. Ell es féu home perquè nosaltres esdevinguéssim fills de Déu. Aquest és un missatge de Nadal que podem oferir a moltes persones que no coneixen a Jesús.

Us desitjo un sant i joïós Nadal amb l'austeritat de la cova de Betlem.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Record de la bondat del beat Pere Tarrés

► El passat 19 de novembre, el cardenal Lluís Martínez Sistach beneí una estàtua del beat Pere Tarrés i Claret (1905-1950), sacerdot, metge, apòstol i seglar, obra de l'esculptora Rebeca Muñoz, col·locada en els jardins de les residències «La Immaculada» i «Sol Ponent» que l'Obra Benèfica Assistencial (OBA) té a Sant Andreu de la Barca. L'Obra va ser fundada pel beat Dr. Tarrés per assistir les persones afectades de tuberculosi, i actualment ha orientat les seves activitats cap als infants i la gent gran i està dirigida per Mn. Manuel Claret, que assistí també a l'acte, juntament amb Mn. Francesc Raventós, vicepostulador de la causa de canonització del Dr. Tarrés. Una de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül explicà la motivació de l'acte: «Avui posem les dues residències sota la mirada de bondat i tendresa que reflecteix la imatge del beat Pere Tarrés.»

GLOSSA

Jesús és nat per a tothom!

Missa del Gall, la vigília, i restolines a la parròquia o en arribar a casa. Potser missa el mateix matí del dia de Nadal. Cançons davant el pessebre després de situar l'infant a la menjadora. Àpat familiar amb benedicció de taula apropiada a la festa i amb les dècimes dels petits, torrons i cava. Sobretaula llarga. Record dels qui ens han deixat. Dia de caliu familiar, aplegats tots, des dels avis a l'infant tot just arribat a la família. Jesús és nat. «Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan Ell ha enviat al món el seu Fill únic» (1Jn 4,9).

Aquesta és la descripció aproximada del dia de Nadal de moltes famílies cristianes. D'altres, prop o lluny del veritable sentit de la festa, per raó de malaltia, de traspàs recent d'algun familiar, per causa de l'atur o d'un desnonament, per viure en aclaparadora soledat o per manca de llibertat, per enyor de la terra i dels éssers estimats... viuran la jornada sense aquesta joia, amb sentiment d'incertesa, en la tristesa més feixuga. També per a ells Jesús és nat. Per a d'altres, aquests dies només seran les vacances de Nadal. Dies de festa cultural, de família, de sentiments de bona voluntat, desproveïts —però— de qualsevol connotació religiosa. També per a ells Jesús és nat. Uns i altres són

estimats per Déu Pare que, per aquest amor, ha enviat el Fill. Els cristians d'avui som convidats a acollir l'Infant nou-nat i a reviure l'acció d'acolliment d'aquells pastors, del llenyataire, de la dona que renta, de la que fila, dels Mags de l'Orient, del pescador... de tots aquells personatges que acollim en els nostres pessebres. Som convidats, com els àngels que anaven anunciant la bona nova, a escampar-la arreu, entre familiars i amics, companys d'estudi i de feina, veïns i desconeguts... i a acompanyar al portal, a conèixer o a retrobar aquest amor de Déu que en Jesús es fa present a la terra. «La vida s'ha manifestat. I ara us anunciem també a vosaltres això que hem vist i sentit, perquè tingueu comunió amb nosaltres» (1Jn 1, 1-3).

El nostre Déu és gran i el seu poder no té límits. El nostre Déu s'ha fet petit, el seu Amor és infinit. Entre aquells que viuen la tristesa i el dolor, entre els qui viuen lluny del sentit darrer del Nadal, en qualsevol situació i moment, els cristians som convidats a esdevenir testimonis d'aquest Amor. Estimar, compartir, servir... han de ser les nostres actituds en temps de Nadal i sempre. Jesús és nat per a tothom.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Nadal

Caieu, fulles, caieu, fulles,
que ja s'acosta Nadal
i el cor el vol nu i glacial...

Prova el fred de fer-se etern,
la tenebra també ho prova,
però al cor de la nit d'hivern
se bada la Bona Nova;
i al punt de la mitjanit
tot auell ha refilat,
i tota l'herba ha florit,
i Jesús és nat.

Joan Maragall i Gorina,
Nadal, any 1895

NADAL DEL SENYOR

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 52,7-10)

Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau i porta la bona nova, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: «El teu Déu és rei.» Escolta els crits dels teus sentinelles, escolta quins esclats de goig: veuen cara a cara com el Senyor torna a Sió. Danseu, ruïnes de Jerusalem, alceu, totes, el crit d'alegria: el Senyor ha consolat el seu poble, ha redimit Jerusalem. Als ulls de tots els pobles el Senyor ha estès el seu braç sant, i d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del nostre Déu.

► Salm responsorial (97)

R. *D'un cap a l'altre de la terra tothom ha vist la salvació del nostre Déu.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-les al so de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

Naixement de Jesús, fragment del frontal d'Avià (Museu Nacional d'Art de Catalunya, Barcelona)

► Lectura del libro de Isaías (Is 52,7-10)

¡Qué hermosos son sobre los montes los pies del mensajero que anuncia la paz, que trae la buena nueva, que pregona la victoria, que dice a Sión: «Tu Dios es Rey!» Escucha: tus vigías gritan, cantan a coro, porque ven cara a cara al Señor, que vuelve a Sión.

Romped a cantar a coro, ruinas de Jerusalén, que el Señor consuela a su pueblo, rescata a Jerusalén: el Señor desnuda su santo brazo a la vista de todas las naciones, y verán los confines de la tierra la victoria de nuestro Dios.

► Salmo responsorial (97)

R. *Los confines de la tierra han contemplado la victoria de nuestro Dios.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su victoria, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la victoria de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera, / gritad, vitoread, tocad. R.

Tocad la cítara para el Señor, / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas / aclamad al Rey y Señor. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 1,1-6)

En diverses ocasions i de moltes maneres, Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes, però, ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, que ell ha constituït hereu de tot, per mitjà del qual ja havia creat el món. Ell que és resplendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser, i que sosté l'univers amb el poder de la seva paraula, acabada l'obra de purificació dels pecats, s'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina, i ocupa un lloc tant més superior als àngels com més incomparable és el títol que posseeix en herència. Perquè, a quin dels àngels Déu ha dit mai: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat?» I encara: «Jo seré el seu pare, i ell serà el meu Fill?» Diu també quan presenta al món el seu primogènit: «Que es prosternin davant d'ell tots els àngels de Déu.»

► Comença l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,1-18)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la.

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum, venia només a donar-ne testimoni.

Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

Donant testimoni d'ell, Joan cridava: «És aquell de qui jo deia: El qui ve després de mi m'ha passat davant, perquè abans que jo, ell ja existia.» De l'abundància de la seva plenitud tots nosaltres hem rebut gràcia sobre gràcia. Perquè la Llei, Déu la donà per Moisès, però la gràcia i la veritat ens ha vingut per Jesucrist. Déu, ningú no l'ha vist mai: Déu Fill únic, que està en el si del Pare, és qui l'ha revelat.

► Comienzo de la carta a los hebreos (He 1,1-6)

En distintas ocasiones y de muchas maneras habló Dios antiguamente a nuestros padres por los Profetas. Ahora, en esta etapa final, nos ha hablado por el Hijo, al que ha nombrado heredero de todo, y por medio del cual ha ido realizando las edades del mundo.

Él es reflejo de su gloria, impronta de su ser. Él sostiene el universo con su palabra poderosa. Y, habiendo realizado la purificación de los pecados, está sentado a la derecha de Su Majestad en las alturas; tanto más encumbrado sobre los ángeles, cuanto más sublime es el nombre que ha heredado. Pues, ¿a qué ángel dijo jamás: «Hijo mío eres tú, hoy te he engendrado»? O: ¿«Yo seré para él un padre y él será para mí un hijo»? Y en otro pasaje, al introducir en el mundo al primogénito, dice: «Adórnalo todos los ángeles de Dios.»

► Lectura del santo evangelio según San Juan (Jn 1,1-18)

En el principio ya existía la Palabra, y la Palabra estaba junto a Dios, y la palabra era Dios. La Palabra en el principio estaba junto a Dios. Por medio de la Palabra se hizo todo, y sin ella no se hizo nada de lo que se ha hecho. En la Palabra había vida, y la vida era la luz de los hombres. La luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no la recibió.

Surgió un hombre enviado por Dios, que se llamaba Juan: este venía como testigo, para dar testimonio de la luz, para que por él todos vinieran a la fe. No era él la luz, sino testigo de la luz.

La Palabra era la luz verdadera, que alumbraba a todo hombre. Al mundo vino y en el mundo estaba; el mundo se hizo por media de ella, y el mundo no la conoció. Vino a su casa, y los suyos no la recibieron. Pero a cuantos la recibieron, les da poder para ser hijos de Dios, si creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de amor carnal, ni de amor humano, sino de Dios. Y la Palabra se hizo carne, y acampó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria propia del Hijo único del Padre, lleno de gracia y de verdad.

Juan da testimonio de él y grita diciendo: «Este es de quien dije: el que viene detrás de mí pasa delante de mí, porque existía antes que yo.» Pues de su plenitud todos hemos recibido gracia tras gracia: porque la ley se dio por medio de Moisès, la gracia y la verdad vinieron por medio de Jesucristo. A Dios nadie lo ha visto jamás: el Hijo único, que está en el seno del Padre, es quien lo ha dado a conocer.

COMENTARI

Nadal i Pasqua

El pròleg de l'evangeli segons Joan ofereix la versió més clàssica del misteri de l'encarnació del fill de Déu. Ho fa de forma solemne i en contrast volgut i polèmic amb un ambient jueu que no podia ni imaginar el fet de l'encarnació.

L'himne a Jesús que anomenem el pròleg de Joan és un cant de joia i d'acció de gràcies per la sorpresa de l'atansament de Déu en la condició humana de Jesús. Convé fixar-se en aquesta formulació, perquè l'encarnació és el mateix misteri de la Pasqua, només que a l'inrevés. Si en la Pasqua confessem i celebrem l'endinsament de Jesús en la immensitat de Déu, en el Nadal celebrem i confessem l'atansament de Déu a la humanitat en

la condició humana i moridora de Jesús. Ambdós misteris celebren la revelació de dues formes diferents: com a vinguda o com a pertença. Però celebren el mateix misteri.

La tradició cristiana va començar amb la confessió de la resurrecció de Jesús. Només en un segon moment va gosar formular el misteri de la salvació en termes de l'atansament de Déu a la humanitat. És a dir, perquè Jesús, en la seva mort, passa d'aquest món a la plenitud del Pare, perquè és el qui ha marxat, és també el qui ha vingut.

La formulació teològica del marxar no pressuposa el venir però l'inclou. És perquè Jesús ha ressuscitat que podem dir:

la seva aparició a la terra és una vinguda de part de Déu.

El Nadal és tan important com la Pasqua. Però el misteri del Nadal és més proper, és més nostre. Al cap i a la fi, és més senzill adorar un nen que acaba de néixer que no pas confessar que Jesús s'ha endinsat en el misteri de Déu. Perquè, endemés, la vinguda de part de Déu és un missatge que ens afecta directament. Perquè és en la carn de Jesús on l'evangeli segons Joan veu, no solament la seva filiació eterna, sinó també la filiació dels deixebles; no solament la filiació dels deixebles, sinó també la Llum que il·lumina tota la humanitat.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Ac 6,8-10; 7,54-59 / Sl 30 / Mt 10,17-22 □ **dimarts**: 1Jn 1,1-4 / Sl 96 / Jn 20,2-8 ■ **dimecres**: 1Jn 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18 □ **dijous**: 1Jn 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35 □ **divendres**: Sir 3,3-7. 14-17a / Sl 127 / Col 3,12-21 / Mt 2,13-15.19-23 (o bé: Gn 15,1-6; 21,1-3 / Sl 104 / He 11,8.11-12.17-19 / Lc 2,22-40) □ **dissabte**: 1Jn 2,18-21 / Sl 95 / Jn 1,1-18 □ **diumenge** vinent, Santa Maria, Mare de Déu (lit. hores: 2a setm.): Nm 6,22-27 / Sl 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21.

BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

10. Ans deslliura'ns del Maligne

La darrera petició del parenostre repren la penúltima i la gira en sentit positiu; en aquest sentit, podem dir que les dues formen una unitat. Si en la penúltima domina el to negatiu (no deixar al mal més espai que el suportable), en aquesta darrera expressa la nostra esperança central al Pare: «Salva'ns, redimeix-nos, allibera'ns!» En darrer terme, és demanar la redempció.

Avui tenim els poders del mercat, del comerç d'armes, de drogues i d'homes; comerços que pesen sobre el món i esclavitzen els homes, que són irresistibles. Avui tenim la ideologia de l'èxit, del benestar, que ens diu: Déu no és més que una ficció, només ens pren el temps i les ganes de viure. Deixa'l estar! Mira d'atrapar tot el que puguis de la vida. Aquestes temptacions també semblen irresistibles.

El Maligne destrueix. Per això preguem amb insistència que res del món no ens prengui la fe, la fe que ens fa

veure Déu i ens uneix amb Jesucrist. Per això preguem que pels béns no perdem el bé, ni que en perdre els béns no perdem Déu que és el bé mateix; que no ens perdem nosaltres mateixos: deslliura'ns del Maligne.

En la celebració de la missa, la darrera petició del parenostre s'amplia en l'embolisme que diu: «Allibereu-nos, Senyor, de tots els mals passats, presents i venidors...» Cal que recollim dins la nostra consciència aquesta darrera petició del parenostre, com a esperó que ens mogui a col·laborar en el venciment del poder del mal en el món. Sense perdre de vista, és clar, la diferència i relació que hi ha entre el mal i el Maligne: la nostra pregària no pot esdevenir superficial. També en aquesta petició del parenostre és central demanar que siguem «alliberats dels pecats», que vegem en el Maligne el mal veritable i que res no ens obstrueixi la vista del Déu veritable.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

La Madre

Existe una antigua leyenda que dice:

—Un niño que estaba a punto de nacer le dijo a Dios Padre: «Pron- to naceré. Pero, siendo tan pequeño y débil, ¿viviré?»

—Dios le contestó: «Escogí un ángel. Él te espera y te cuidará.»

N. «Pero, dime, aquí dentro no me falta nada y soy feliz...»

D. «Sí, pero tu ángel te sonreirá, te cantará, te besará, te abrazará... Expe- rimentarás su amor, su ternura y vivirás feliz.»

N. «¿Cómo entenderé a la gente si no conozco el extraño idioma que ha- blan los humanos?»

D. «Tu ángel te dirá palabras tiernas y te enseñará a hablar.»

N. «¿Y qué deberé hacer cuando quiera hablar contigo?»

D. «Tu ángel se pondrá a tu lado y te enseñará a rezar.»

N. «En la tierra hay hombres malos, ¿quién me defenderá?»

D. «Tu ángel te defenderá, aunque le cueste su propia vida.»

N. «Pero estaré triste porque no te veré más, Señor...»

D. «Tu ángel te hablará de mí y te enseñará el camino, aunque yo siempre estaré contigo. ¡No lo olvides!»

N. «Dios mío, antes de nacer, dime su nombre. ¿Cómo se llama mi ángel?»

D. «No importa su nombre. Tú la llamarás: ¡Madre!»

J. M. Alimbau

(*La Madre*, Col. «Ayuda personal», Ed. Claret)

SANTORAL

25. ✚ Diumenge. Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, a Betlem de Judà. També: Mare de Déu de Betlem o del Pessebre; santa Anastàsia, mr. (s. iv); santa Eugènia, vg. i mr.

26. Dilluns. Sant Esteve, diaca i primer mr. (35) a Jerusalem; sant Dionís, papa (259-268) i mr.; sant Zòsim, papa (grec, 417-418).

27. Dimarts. Sant Joan, apòstol i evan- gelista, fill de Zebedeu, vident de Pat- mos, venerat a Efes (†100); sant Teo- dor, monjo; santa Nicaret, vg.

28. Dimecres. Sants Innocents, màr- tirs a Betlem i rodalia; santa Dòmina,

verge i màrtir; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

29. Dijous. St. Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. xi-x aC), rei de Judà i d'Is- rael, i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. Divendres. La Sagrada Família; sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bis- be; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, pa- pa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. Dissabte. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Colo- ma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

EDUCAR

Recuperar la sensatez educativa

A l'terminar esta serie de artícu- los breves, le pido —querido lector o lectora— que lea con suma atención estas sensatas palabras de José Antonio Marina: «Una de las tareas más urgentes para recuperar la sensatez edu- cativa es quitar muchos miedos a los pa- dres. Repetirles una y otra vez que tienen dos grandes herramientas educativas: la ternura y la exigencia. La ternura es acogi- miento sin reservas. La exigencia es fir- meza en las expectativas.»

Mi colega del otro lado del Atlántico, el pediatra estadounidense Terry Brazel- ton, insiste una y otra vez en su libro *Cómo educar con sentido común* en lo que nos propone Marina:

«Después de la ternura, la disciplina es la cosa más necesaria. Disciplina significa enseñanza, no castigo. El objetivo para el niño es conocer sus límites. Cada ocasión de disciplina es una ocasión de aprender. Por ello, después de que ha- yáis dado prueba de vuestra autoridad, sentaos con el niño para reconfortarle, diciéndole: “No debes hacer eso. Yo debo impedirte hasta que seas capaz de de- tenerte a ti mismo”. Si los padres com- prenden que una autoridad tranquila, co- herente, forma parte de su cariño, no se sentirán culpables.»

La educación de la libertad en el niño empieza con la construcción de la volun- tad. En primer lugar, el niño debe apre- nder a controlar sus impulsos y sus emo- ciones. Nada mejor que seguir unas pautas para el aprendizaje del autocon- trol.

La motivación positiva es básica en la educación de los hijos. Refuércela sus conductas positivas por pequeñas que sean y así el niño ganará confianza en sí mismo. ¡Suerte, amigo, que usted lo edu- que bien!

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Colúmbia)

ENTREVISTA

▶ RICARD TORRENTS

Gaudí i Catalunya

El passat dia 14 va tenir lloc a l'Ambaixada d'Espanya davant la Santa Seu la segona de les sessions acadèmiques que s'estan celebrant a Roma paral·lelament a l'exposició Gaudí: «La Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat», que es pot visitar fins al 15 de gener al Braccio di Carlo Magno de la Ciutat del Vaticà, organitzada per la Fundació Joan Maragall i la Fundació Sagrada Família. El professor, assagista i traductor Ricard Torrents, president de la Societat Verdaguer, va intervenir, al costat del director de l'*Osservatore Romano*, Giovanni M. Vian, per parlar de «L'època de Gaudí a Catalunya i a Itàlia».

Quin origen té el seu interès per Gaudí?

El fet d'adonar-me que Gaudí i Verdaguer, els dos grans genis de la Catalunya contemporània, s'havien inspirat en el mateix tema: la família de Natzaret dels Evangelis. En preguntar-me per què, vaig començar els estudis culturals comparatius sobre el poeta de la pedra i l'arquitecte del vers. Eren amics i membres del cercle d'Eusebi Güell i del Marquès de Comillas, els capitans d'empresa més poderosos de l'època. Gaudí s'inspirà en *L'Atlàntida*. Al poema «Canigó» trobava l'abat bisbe Oliba, l'artífex de la Catalunya cristiana medieval. La trilogia Jesús Infant: Betlem, Natzaret, la fugida a Egipte i les trilogies de la façana del Naixement de la Sagrada Família projecten l'ideal de la família humana d'origen diví.

Què li interessa més de Gaudí?

En especial, el pensament i l'experiència mística de la bellesa. El *corpus* de la seva obra constitueix una summa única de bellesa i art, alhora que d'intuïció intel·lectual, filosòfica. Fou un il·luminat a la manera de Llull, un mestre sense llibres, com Jesús o Sòcrates, però amb doctrina i deixebles; «un dels catalans de volada més vasta que en la nostra història han existit», deia Josep Pla.

Com sintetitzaria la seva ponència?

Vaig dir que Gaudí no és un geni aïllat, casual, meteòric, sinó que forma part del seu temps i del seu país. Gaudí és Gaudí en la Catalunya emergent del segle de la Revolució industrial i la revolució cultural, que comença amb la Renaixença literària i evolucionà cap al catalanisme polític. Gaudí forma part d'una constel·lació que brilla al firmament amb astres de l'arquitectura i la pintura, la música i la poesia, la ciència i la política. En un país que, sense els ressorts del poder polític sobirà, va trobar en la societat civil, en els moviments populars i en l'Església les institucions i els líders de la segona Naixença material i espiritual.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Missa de Gall al Tibidabo. El cardenal arquebisbe de Barcelona presidirà enguany la tradicional Missa de Gall, el 24 de desembre, a la basílica del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo. L'eucaristia s'iniciarà a les 12 de la nit i enguany serà retransmesa per TV3.

Vetlla de cap d'any a la basílica de la Concepció. El 31 de desembre (20 h), Eucaristia en honor de Santa Maria, Mare de Déu. En acabar la Misa, vetlla del pas de l'any amb el cant de l'himne «Oh Déu, us lloem» i benedicció pel nou any amb el Santíssim. L'acte acabarà a les 21 h.

Vigília oberta de cap d'any. Dia 31 de desembre (23 h), hora d'adoració al Santíssim Sagrament, reflexió, oració comunitària i personal. A les 12 h, *Te Deum* seguit de la santa Misa. S'acabarà amb cant de Nades i torrons. Lloc: Església del Santíssim Sagrament de l'Adoració Nocturna Femenina de Barcelona (c/ Aragó, 268).

Exposició de Pessebres (Diorames monumentals). Organitzada per la parròquia de Betlem i l'Associació de Pessebristes de Barcelona (Rambla, 107), tots els dies d'11 a 14 i de 17 a 21 h, fins al 2 de febrer de 2012. Entrada especial per a grups, amb possibilitat de visita guiada. T. 933 183 823.

Concerts de Marata. Dijous 29 (21 h), a la parròquia de Santa Coloma de Marata, actuació de Claudi Arimany, flauta travessera, i amics.

Pastorets de St. Pere Claver del Clot (c/ València, 680). Un any més, la comunitat cristiana de Sant Pere Claver del Clot representarà Els Pastorets, com una forma de transmetre el missatge cristià del Nadal i, alhora, mantenir les tradicions del nostre país. L'obra serà *Ara ve Nadal* de Do-

Benet XVI ha convocat un «Any de la fe»

El Papa Benet XVI, per commemorar conjuntament el cinquantè aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II, l'11 d'octubre de 1962, i el vintè aniversari de la publicació del *Catecisme de l'Església Catòlica*, l'11 d'octubre de 1992, ha convocat el que ell anomena un «Any de la fe». Els objectius d'aquest Any són els de redescobrir els camins de la fe, descobrir de nou el gust d'alimentar-nos de la Paraula de Déu i del Pa de la vida, enfortir la nostra fe en Jesucrist i donar-ne testimoni amb la nostra vida cristiana.

El Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona ha publicat el document en què Benet XVI convoca aquest Any, és a dir, la Carta apostòlica *Porta fidei* (*La porta de la fe*). Però no ha publicat tot sol el text d'aquesta carta, sinó que, com a novetat, ho ha fet acompanyant-la amb documents de referència, citats pel Papa en la mateixa convocatòria. Aquests documents són: l'homília del Papa en la qual va manifestar els motius que tenia per fer aquesta convocatòria; la solemne professió de fe que va pronunciar Pau VI, el 29 de juny de 1968, en cloure l'«Any de la fe» en memòria del martiri dels apòstols sant Pere i sant Pau; la Constitució apostòlica *El dipòsit de la fe*, amb la qual Joan Pau II va determinar la publicació del *Catecisme*; i, finalment, dos discursos del mateix Benet XVI: l'un a la Cúria, on exposa com cal interpretar el Vaticà II, i l'altre, el pronunciat l'any 2008 davant dels intel·lectuals francesos, on presenta la seva visió de les arrels de la cultura europea. En el seu conjunt, són uns textos que ens poden posar molt a punt per començar amb entusiasme aquest «Any de la fe».

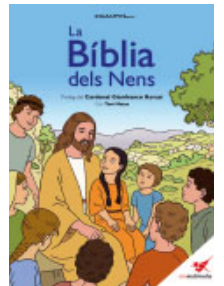
Josep Urdeix

Noces d'or de vida religiosa de la mare Antònia Cano. La mare Antònia Cano és la superiora de la comunitat de les religioses auxiliars parroquials de Crist Sacerdot, que fan un gran servei tenint cura de la sagristia de la Catedral de Barcelona i atenen les peticions dels fidels. Amb motiu dels 50 anys de la seva professió religiosa, el passat 18 de novembre el Dr. Joan Guiteras, degà del Capítol, presidí una eucaristia concelebrada amb els altres canonges. Al final es va fer ofrena a la mare Antònia d'una reproducció del quadre de la Mare de Déu que hi ha a la sagristia de la capella del baptisteri de la catedral.

PUBLICACIONS

La Bíblia dels Nens. L'editorial BCNmultimedia acaba de publicar *La Bíblia dels Nens*, l'edició completa de la Bíblia en format còmic. En un sol volum hi trobem 28 capítols de

l'Antic Testament i 35 del Nou Testament. L'autor del pròleg és el cardenal Gianfranco Ravasi, president del Consell Pontifici de Cultura. A més, aquesta obra ha estat publicada per l'editorial Mondadori a Itàlia, per Edicions de l'Emmanuel a França i ha superat el milió de descàrregues en la seva versió digital. El guió és de Toni Matas i els dibuixos de Picanyol.

mènec Miquel i Ribas. Les representacions seran: dissabte 7 de gener, a 2/4 de 6 de la tarda, i diumenge 8 de gener a 2/4 de 6 de la tarda. Els preus de les entrades són: entrada normal (5 euros), entrada reduïda de 3 a 16 anys (3 euros), entrada per a infants fins a 3 anys (gratuïta sense dret a seient).

BREUS

Premi a l'Arquebisbat de Barcelona. El jurat dels tercers Premis Nacionals de Protocol i Relacions Institucionals, instituïts per l'Associació Catalana

de Protocol i Relacions Institucionals (ACPRI), decidí atorgar el premi per a una institució pública o privada a l'Arquebisbat de Barcelona per l'organització de la visita de Benet XVI a Barcelona els dies 6 i 7 de novembre de 2010. El passat 4 de novembre recollí el guardó el cardenal Martínez Sistach.

PALABRA Y VIDA

La Navidad nos ha de hacer más humanos

La fiesta cristiana más popular de todo el año es sin duda la Navidad, que este año cae en domingo. La Navidad es la conmemoración del nacimiento del Hijo de Dios en carne humana en Belén. San Pablo lo afirma en su carta a los Gálatas: «Llegada la plenitud de los tiempos, Dios envió a su Hijo, nacido de mujer, nacido bajo la Ley, para que rescataste a los que vivíamos bajo la Ley y recibiéramos la condición de hijos.»

La Navidad es el inicio de la manifestación de Dios en Jesucristo, que nace pobre y humilde en un pesebre en el portal de Belén. La Navidad es la manifestación de un Dios solidario con el mundo. San Pablo, en su carta a Tito, lo expresa con unas palabras rebosantes de sentido: «Ha aparecido la gracia de Dios, que trae la salvación para todos los hombres.»

La Navidad incluye un misterio de fe, pero también incluye un mensaje profundamente humano, lo cual puede explicar el profundo arraigo social de esta fiesta, también en nuestra sociedad tan secularizada en muchos aspectos.

Con razón el Concilio Vaticano II afirmó, en su documento sobre las relaciones de la Iglesia con el mundo, que «en realidad el misterio del hombre

sólo se esclarece verdaderamente en el misterio del Verbo encarnado. Cristo, revelando el misterio del Padre y de su amor, manifiesta plenamente el hombre al mismo hombre y le descubre su altísima vocación».

Cuando la humanidad de Dios se ha manifestado en Jesucristo, esta verdadera imagen del hombre ha de cambiar alguna cosa en nuestro interior. Nos ha de hacer más humanos. Y no sólo los días de Navidad. Porque la vocación de la persona humana es sobre todo el amor: el amor recibido y el amor ofrecido. Tan sólo en esta experiencia el hombre puede encontrar el sentido más profundo de su vida.

Por ello, la gracia de la fiesta de la Navidad debiera consistir en hacernos a todos más humanos, más fieles al designio de Dios sobre nosotros, más solidarios con los que sufren hambre y sed, con los enfermos y los pobres, aquí y en todas las partes del mundo. Una globalización del amor, como nos ha recordado Benedicto XVI en su primera encíclica.

En esta Navidad de un tiempo de crisis económica, todos estamos invitados a vivir la solidaridad

como expresión de la fe cristiana, que es uno de los objetivos del Arzobispado de Barcelona. Y me complace agradecer el aumento de la solidaridad por parte de las parroquias, de Cáritas, de las instituciones eclesiales y de muchísimas personas que, como voluntarias y donantes, hacen más suave el sufrimiento de muchas personas y familias a causa de la crisis actual. La Iglesia, por medio de Cáritas y de otras instituciones, se esfuerza en hacer todo aquello que sus medios le permiten hacer, pero también pide que las cargas de la crisis sean asumidas por todos y no sólo por los sectores más frágiles de la sociedad.

Ante esta Navidad me parece oportuna la invitación a vivir con intensidad el amor hacia los hermanos, imitando al Señor que nació pobre en Belén por amor a todos. Él se hizo hombre para que nosotros llegáramos a ser hijos de Dios. Este es un mensaje de Navidad que podemos ofrecer a muchas personas que no conocen a Jesús.

Os deseo una santa y feliz Navidad con la austeridad de la cueva de Belén.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona